

[Aksel Larsen.]

kommen sagligt. Det har jeg også på andre områder, og jeg kan ikke lade være med — selvom jeg ikke har meget håb om at få statsministeren eller andre til at beskæftige sig med alt, hvad jeg har sagt — endnu en gang at rejse spørgsmålet om, hvordan det kan være, at man i dag hævder, at man ikke kan blive ved med at holde Tyskland afmilitariseret, at man ikke kan være det bekendt, når man i 1947 kunne stemme for et memorandum fra Danmark til stormagterne — og den højtærede statsminister har selv stemt for dette memorandum — hvori man siger, at Danmark har en særlig interesse i Tysklands fuldstændige afrustning, i, at tysk militarisme varigt udryddes. Den mening påstod man dog man havde dengang, og hvordan kan man så komme her og sige, at man ikke kan være bekendt at forhindre Tyskland i at opruste?

Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft ventede med spænding på, hvad jeg ville forklare om 2—3 måneder vedrørende forhandlinger mellem stormagterne om Tyskland. Ja, det må jeg bekende at jeg naturligvis ikke ved i dag, så jeg kunne i og for sig være besjælet af den samme spænding som det ærede medlem. Men jeg ved, at det, jeg har sagt her i dag og ved andre lejligheder, det er, at det er lovlig naivt, at folk, som oven i købet vil have lov til at kalde sig statsmænd, under behandlingen af disse spørgsmål siger: lad os blot opruste Vesttyskland, russerne skal nok forhandle om Tysklands enhed alligevel. Det er lovlig naivt, eftersom enhver kan sige sig selv, at har vi først et oprustet Vesttyskland i tilslutning til Atlantpagten, så hverken kan eller vil Sovjetunionen gå med til Tysklands enhed, og eftersom vi har så mange og utvetydige erklæringer fra Sovjetregeringens side om, at man er villig til at forhandle med det samme, men at forhandlinger om tysk enhed vil være nytteløse, hvis man realiserer Parisaftalerne. Det er det, jeg har sagt. Jeg kan naturligvis ikke foruddiskontere, hvad der kan ske i løbet af 3 måneder. Jeg har stadigvæk det håb, at man ikke går i gang med at realisere Parisaftalerne, således at der kan skaffes mulighed for fornuftige forhandlinger, men enhver, som ved, hvordan forholdene er i Europa, må dog kunne sige sig selv, at

realitetsforhandlinger om tysk enhed kan der kun blive på betingelse af, at det genforenede Tyskland skal holde sig udenfor enhver militær koalition.

Det er dette spørgsmål om forhandlinger, den højtærede statsminister udtaler sig om med så stor varme og sympati; sådanne forhandlinger er ønskelige, sagde han. Ja, det er de, men det hjælper jo ikke med denne platoniske erklæring om ønskeligheden af forhandlinger, når statsministeren samtidig siger, at det bør Danmark ikke uopfordret blande sig i, og at man må gøre, hvad man kan for ikke at få et forhastet møde. Jeg synes netop, at Danmark burde tage et initiativ i denne sag og forlængst kunne have taget et sådant initiativ, men magthaverne i Danmark har så uendelig travlt med at sikre, at der ikke bliver forhandlinger, før Parisaftalerne er ratificeret og det muligvis er for sent, i hvert fald hvad spørgsmålet om Tysklands enhed angår.

Jeg finder, at det er en yderst farlig, muligvis endda skæbnesvanger politik og aldeles ikke i overensstemmelse med Danmarks interesser. Jeg ville ønske, at folketinget kunne bekvempe sig til at lade det radikale venstres forslag om folkeafstemning nyde fremme. Det er måske ikke skrevet helt, som vi ville have skrevet det, men det er formuleret sådan, at vi mener, at vi kan godkende det. Jeg har ganske vist i sin tid under forfatningsforhandlingerne gjort det synspunkt gældende, at man, når man vil lave folkeafstemning, ikke skal indføre en klausul om, at mindst så og så mange procent af vælgerne skal have indtaget et vist standpunkt, for at dette kan få gyldighed. Men jeg vil nu finde, at det i en sag af så stor betydning som denne ikke er urimeligt at forlange, at mindst 30 pct. af vælgerne skal være mødt frem og have sagt nej. Jeg synes på den anden side også, at forslaget, når denne klausul er indført i det, er af en sådan art, at der ikke kan fremkomme saglige argumenter mod det fra de tre største partier i denne sal og heller ikke fra regeringen. Man kan ikke være uvidende om den bevægelse og uro, der er i befolkningen. Man kan ikke prale med, at man er demokrat, når man ikke i en sådan sag vil udnytte den tid, som er forhånden, til at lade folket træffe afgørel-